

M-am născut la 14 martie 1961 la Topraisar, la vreo 20 de kilometri distanță de Constanța, dintr-o pură întâmplare. Părinții mei, teleormăneni din Islaz și Plosca, își căutau rostul prin Dobrogea și au tocmit la repezeală o barză care să mă aducă acolo, la ce bun să mai aștepte?! Cum mi se năzărise să mă fac procuror, am absolvit Facultatea de Drept în 1987 și, de atunci, prin repartiție guvernamentală, m-am dedicat un deceniu ecarisajului judiciar. În 1997, am lepădat roba de acuzator, îmbrăcând-o pe cea de apărător, și așa m-am apucat de scris. *Prizonier în „câmpul tactic“* este – ce coincidență fericită! – a treisprezecea carte a mea și mă rog să-mi poarte noroc. Iar vouă să vă bucare inimile calde și mințile libere!

Prins și eu în mijlocul spațiului concentraționar controlat la sânge de corporația răului, am făcut din roba de avocat o tablă de scris. Pe fața ei lucioasă am scrijelit ce am văzut și am simțit în anii din urmă, așijderea viețășilor, un roman aproape carceral. Și m-am învolburat asemenea lui Mircea Eliade: „Nu înțeleg de ce ar fi roman o carte în care se descrie o boală, o meserie oarecare sau o cocotă și n-ar fi tot atât de roman o carte în care s-ar descrie lupta unui om viu cu propriile sale gânduri sau viața unui om între cărți și vise. (...) Orice e viu se poate transforma în epic. Orice a fost trăit sau ar putea fi trăit“. Strigătul meu trebuia să ajungă nu dincolo de gardurile cu sârmă ghimpată, de unde se întinde lumea birjărită și umilită de oficialii îngrijorați la comandă și în gașcă de soarta mioriticilor cobai, ci în interiorul lagărului. Prizonier de bunăvoie al unui sistem penitenciar cu învoire de la președinte, și el un fel de caporal cu izmeneli occidentale, adesea de-o stupizenie monumentală. De la Sighet la Zimnicea și de la Nădlac la Chilia – granițele noastre de prisos –, se răscărăcează un moloh terifiant, susținut de ambasadele sinistrilor jandarmi mondiali, corecți politic, chipurile. Un moloh scopit totuși de conștiință națională și de fior patriotic, de simțire românească. Sub acest semn aducător de nenoroc a tremurat cuvântul meu, reverberat prin stațiile de amplificare ale gardienilor tocmiți să ne supravegheze libertatea părelnică.

Urletelor mele de disperare le-a răspuns doar ecoul, arar câte o voce sau un gest de solidaritate. Frica s-a înstăpânit peste neamul risipitor și neterminat de-a pururi, motiv să vă anunț dinainte că lecturarea cărții abia isprăvite vă poate afecta emoțional! Aveți grijă, așadar, și nu uitați că sunteți încă în câmpul tactic! Citiți-o și dați-o mai departe!

Marian Nazat

ISBN 978-606-006-230-1

MARIAN NAZAT Prizonier în „câmpul tactic“

Las mărturie cartea aceasta generațiilor viitoare, poate le-o servi la ceva, deși mă îndoiesc. Celor care mă vor lăuda și celor care mă vor înjura, deopotrivă. În definitiv, William S. Culbertson, ministru plenipotențiar al Statelor Unite în țara noastră în perioada 1925-1928, are dreptate: „Omul trebuie să țină pe lângă el cât mai mulți prieteni, dar când e nevoie să ofenseze, trebuie să își facă dușmani adevărați. Mai bine să ai un dușman recunoscut decât o mulțime de cunoștințe călduțe“.

